

Голобородько О.Г.

аспірант

Київського університету культури

ORCID: <https://orcid.org/0009-0008-5531-8063>

Holoborodko Oleh

PhD student

Kyiv University of Culture

КОНЦЕПТУАЛІЗАЦІЯ ГРОМАДСЬКОЇ КУЛЬТУРНОЇ ДИПЛОМАТІЇ: ЕВОЛЮЦІЯ ТА ВИКЛИКИ В СУЧАСНОМУ ГЛОБАЛЬНОМУ КОНТЕКСТІ

Анотація. У статті розглянуто процеси еволюції та сучасні виклики громадської культурної дипломатії в глобальному контексті, аналізується її трансформація. Розглянуто як цифрові платформи та соціальні медіа демократизували культурну дипломатію, уможлививши безпосередню взаємодію між різними акторами та аудиторією в усьому світі, оминаючи традиційні дипломатичні канали. Дослідження використовує комплексний аналіз історичного розвитку та сучасних тенденцій у культурній дипломатії, підкреслюючи її адаптацію до мінливих глобальних контекстів. Від появи в якості інструменту колоніальної конкуренції через трансформацію в епоху холодної війни до сучасної цифрової форми, культурна дипломатія послідовно розвивалася, щоб відповідати сучасним викликам. Дослідження підкреслює зростаюче значення недержавних акторів у сучасній культурній дипломатії. Неурядові організації, навчальні та культурні заклади відіграють вирішальну роль у формуванні міжнародних культурних наративів і просуванні міжкультурного порозуміння. Еволюція призвела до більш прямих форм культурного обміну, що виходить за рамки традиційних дипломатичних каналів для створення безпосередніх зв'язків між різними націями та культурами. Поява «громадської дипломатії 2.0» знаменує значний прогрес у здійсненні країнами культурної дипломатії. Приклад України продемонструє ефективну адаптацію своїх культурно-дипломатичних стратегій у відповідь на зовнішні виклики. Трансформація від реактивної позиції до проактивної стратегічної позиції ілюструє потенціал для швидкої еволюції культурних дипломатичних підходів, навіть за складних обставин. Майбутнє публічної культурної дипломатії полягає в її здатності використовувати синергію між державними та недержавними акторами. Оскільки країни продовжують конкурувати за вплив на глобальній арені, культурна дипломатія залишається ключовим інструментом для сприяння міжнародному взаєморозумінню, просуванню національних інтересів і розбудові міжкультурних зв'язків у світі.

Ключові слова: культурна дипломатія, громадська дипломатія, еволюція, національні інтереси, виклики, недержавні актори, глобальний контекст.

Вступ та постановка проблеми. В останні декілька десятиліть публічна культурна дипломатія посилила вплив в якості важливого інструменту для розвитку міжнародних відносин, просування міжкультурного взаєморозуміння та підтримки національних інтересів на глобальній арені. Зазначена форма дипломатії, яка виділяється в культурній взаємодії та міжособистісних спілкуваннях, дозволяє країнам проєктувати свої цінності, традиції та культурні досягнення способами, які функціонують за межами традиційного політичного дискурсу. На відміну від класичної дипломатії, яка значною мірою покладається на державні ініціативи, публічна культурна дипломатія наголошує на залученні громадянського суспільства, недержавних акторів і подібних організацій, що дозволяє більш автентичні та близькі культурні обміни.

Еволюція громадської культурної дипломатії відображає широкі зміни в глобальних комунікаціях і міжнародних відносинах. Історично культурна дипломатія була зосереджена на таких програмах, як міжнародні виставки, художні обміни

та освітні стипендії, спрямовані на ознайомлення іноземної аудиторії з культурою та спадщиною певної нації. З появою цифрових платформ і широкого доступу до соціальних медіа культурна дипломатія набула безпрецедентного розмаху та впливу. Держава та культурні установи тепер можуть напряму зв'язуватися з аудиторією в усьому світі, обходячи традиційні групи впливу та сприяючи більш безпосередній та інтерактивній формі взаємодії.

Оскільки країни існують у все більш взаємопов'язаному світі, ефективна громадська культурна дипломатія пропонує шлях до виховання взаємної поваги, подолання культурних розбіжностей і створення позитивного, конструктивного глобального іміджу.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Останні дослідження громадської культурної дипломатії підкреслюють її зростаюче значення та складну динаміку в контексті сучасної глобалізації. Вчені визнають перехід від традиційної, орієнтованої на державу культурної дипломатії до більш

інклюзивної моделі, де недержавні актори та цифрові платформи відіграють ключову роль.

Термін «культурна дипломатія» означає цілеспрямовані зусилля з боку держави через його органи для просування своїх національних інтересів шляхом поширення своєї культури у світі (Ezeogu U. A.) [1]. Схоже визначення надають інші науковці (Zanella C. K., Neves E. J., Silva L. R. D.), зазначаючи, що культурна дипломатія передбачає цілеспрямовану діяльність держави у сфері мистецтва, науки та інших проявів культури, спрямовану на мобілізацію цих елементів у їхніх міжнародних відносинах [2].

Сучасна культурна дипломатія зазнала кардинальних змін порівняно з її традиційною формою. Культурна дипломатія передбачає поширення власної культури, практик і традицій. У питаннях культурної дипломатії орієнтуються на державні цінності, переконливість і доступність. Поняття культурної дипломатії (Nowsher M.) охоплює надзвичайно широкий спектр взаємодій у культурній площині – як між окремими державами, так і між різноманітними міждержавними об'єднаннями. Взаємозв'язок культурної дипломатії в глобалізованому світі означає, що «інституціоналізація культури», непомітна реальність, відіграє важливу роль [3].

Розповсюдженою науковою тематикою є проблема вимірювання впливу громадської культурної дипломатії. Дослідники наголошують, що хоча терміни «м'яка сила», «публічна дипломатія» і «національні бренди» закріпили своє місце в академічному дискурсі на початку ХХІ століття, оцінці цих заходів не приділялося такого ж рівня уваги. Таким чином, традиційні показники, які використовуються в дипломатії недостатні для оцінки нематеріальних результатів культурної дипломатії, таких як зміни в суспільному сприйнятті чи довгостроковий вплив на двосторонні відносини. Питання громадської дипломатії та практики оцінювання пов'язані разом у складних організаційних і владних структурах, які породжують прагматичні відповіді як на «проблему впливу», так і на звітність про результати (Pamment J.) [4].

Сучасні дослідження висвітлюють як суттєві можливості, так і невід'ємні складності громадської культурної дипломатії в глобалізованому світі, де є потреба в адаптивних стратегіях співпраці, які вирішують проблеми конкуренції взаємодії та вимірювання впливу, одночасно використовуючи унікальні можливості взаємопов'язаної глобальної аудиторії.

Мета статті: дослідження концептуалізації еволюції громадської культурної дипломатії, визначення ключових проблем і пропозиція адаптованих стратегій для ефективної культурної взаємодії в глобалізованому контексті.

Результати дослідження. Трансформація громадської культурної дипломатії від зусиль під керівництвом держави до більш інклюзивного, децентралізованого підходу є однією з найвидатніших змін, які спостерігаються за останні десятиліття. Цифрові

платформи демократизували сферу, дозволивши ширшій участі різноманітних акторів, включаючи неурядові організації, організації сфери культури та окремих впливових діячів культури.

Трансформація глобального комунікаційного простору докорінно змінила природу публічної дипломатії. Якщо раніше держава мала монополієне право на формування міжнародного діалогу, то сьогодні ця модель зазнала кардинальних змін. Активне залучення недержавних учасників до міжнародної комунікації створило нову реальність, де одностороння трансляція повідомлень поступилася місцем багатовекторному діалогу. Сучасна публічна дипломатія вийшла за межі традиційної схеми «держава-іноземна аудиторія». Тепер це складна система взаємодії, де важливу роль відіграють приватні особи, громадські організації та інші недержавні актори. Їхня активна участь у міжнародній комунікації сприяла формуванню прямих контактів між представниками різних націй та культур. Саме втрата державної монополії на контроль за міжнародним інформаційним потоком стала каталізатором еволюції публічної дипломатії, що призвело до появи нової парадигми міжнародної комунікації, де ключовою характеристикою є двостороння взаємодія та відкритий діалог між різними суспільствами [5].

З появою сучасної державної системи на початку Нового часу культурна демонстрація та обмін стали вираженням офіційних дипломатичних відносин між судами, але лише в ХІХ столітті бачимо появу культурної дипломатії в тому сенсі, як її розуміють сьогодні: вираження національної ідентичності, спрямоване на міжнародну громадськість. Протягом ХІХ століття культурна дипломатія була пов'язана із суперництвом Великих держав в колоніальному контексті. Однак після закінчення Першої світової війни культурну дипломатію все більше почали розуміти як засіб для проведення ідеологічної конкуренції [6].

Становлення культурної дипломатії як окремого напрямку міжнародної діяльності бере свій початок у передвоєнний період 1930-х років. Американський науковець Ф. Баргхорн вперше запропонував зазначену дефініцію академічній спільноті. У своїх працях дослідник розглядав культурну дипломатію крізь призму стратегічного впливу, характеризуючи її як цілеспрямоване використання культурних ресурсів та персоналу для досягнення пропагандистських цілей. Справжній розквіт культурної дипломатії припав на 50-ті роки ХХ століття, коли провідні країни світу почали системно розбудовувати свою культурну присутність за межами власних кордонів. Паралельно з державними ініціативами, культурний вимір став невід'ємною складовою діяльності міжнародних неурядових організацій, які активно включали культурні проекти та програми до своїх стратегічних планів [7].

Переломним моментом у становленні культурної дипломатії, за твердженням науковця Т. Сов, стало протистояння часів холодної війни. Саме цей період спонукав США усвідомити критичну роль

психологічного впливу та його значення у формуванні суспільної свідомості [8]. У свою чергу, науковці відзначають особливу роль ЮНЕСКО, яка згодом перетворилася на еталонний приклад багатогранного поняття культурної дипломатії. Культурна дипломатія стала невід'ємною складовою сучасних міжнародних відносин. Дипломатичний корпус кожної держави має ключове завдання – формувати та підтримувати привабливий образ своєї батьківщини на міжнародній арені. Для реалізації цієї мети провідні країни світу створюють окремі підрозділи в межах своїх зовнішньополітичних відомств, які зосереджені саме на культурній дипломатії та просуванні національних цінностей [7].

Світ після холодної війни характеризується зміною риторики навколо культурної дипломатії, яка тепер часто містить економічний вимір, оскільки держави змагаються за ринки, інвестиції та увагу в контексті неоліберальної глобалізації. Відслідковується плюралізм стратегій культурної дипломатії, у якому суб'єкти пристосовують свій підхід до культурної зовнішньої політики відповідно до власної позиції в багатополярному світі. Незважаючи на незмінну популярність культурної дипломатії в політичних колах і значну увагу, яку їй приділили дослідники ХХІ-го століття, оцінка впливу культурної дипломатії залишається відкритим питанням [6].

Концепція «громадської дипломатії 2.0» або «нової громадської дипломатії» була сформульована та впроваджена в дипломатичний дискурс Д. Гласманом під час його роботи на посаді заступника державного секретаря США. Інноваційний підхід знаменував собою революційні зміни в реалізації публічної дипломатії, зокрема через активне застосування цифрових платформ (від соціальних мереж до інтерактивних мобільних застосунків) для досягнення зовнішньополітичних цілей США, особливо в контексті антитерористичної діяльності [9]. У своїх дослідженнях науковець Ніколас Кулл виокремив ключові характеристики нового дипломатичного напрямку [10]: інтенсивне використання інформаційно-комунікаційних технологій для формування та зміцнення зв'язків у віртуальних спільнотах; значна роль відводиться користувачькому контенту, який створюють самі учасники комунікації; перехід від традиційної вертикальної моделі поширення інформації до горизонтальної мережевої структури, де комунікація здійснюється на засадах рівноправного обміну між усіма учасниками процесу [11].

Ключовим результатом, який підкреслюють сучасні дослідження, є зростання впливу недержавних акторів у громадській культурній дипломатії. Як зазначає Т. Квачух [12], держави визнали недержавних акторів та окремих осіб на їхніх позиціях як динамічних акторів і партнерів у міжнародних відносинах і громадській дипломатії. У сучасному світі країни, що розвиваються, швидко намагаються адаптувати та включити громадську дипломатію у арсенал зовнішньої політики, спрямованої на залучення іноземної допомоги. Зазначені зміни призвели до більш спільного, мережевого підходу до культурної дипломатії, що розширює її привабливість і урізноманітнює представлені культурні наративи.

У таблиці 1 подано перелік окремих недержавних суб'єктів, залучених до громадської культурної дипломатії, а також їх унікальний внесок і проблеми.

Переломним моментом для розвитку громадської дипломатії України став 2014 рік, коли російська агресія змусила державу переосмислити свої підходи до міжнародної комунікації. Трансформація громадської дипломатії впродовж наступного п'ятиріччя позначилася переходом від реактивної позиції захисту національних інтересів до випереджувального стратегічного позиціонування України на світовій арені. Попри відносно короткий період становлення, українська громадська дипломатія досягла вражаючих результатів як інструмент зовнішньополітичної діяльності. Серед ключових здобутків – формування інституційної бази, створення чітких механізмів реалізації та відхід від застарілих радянських парадигм у сфері культурної взаємодії. Важливим кроком стало налагодження ефективної співпраці між державним та приватним секторами у просуванні інтересів України за кордоном. Модернізація громадської дипломатії також передбачала суттєве розширення інструментарію, зокрема активне залучення соціальних медіа та розвиток експертної дипломатії. Проте існують і певні перешкоди: відсутність єдиного координаційного центру, кадровий дефіцит, неповне використання наявного потенціалу та фінансові обмеження. Наявні виклики потребують системного вирішення для подальшого вдосконалення громадської дипломатії України [13].

В складних умовах необхідним є використання культурної дипломатії як потужного інструменту для формування міжнародного сприйняття України, зміцнення своєї національної ідентичності та

Таблиця 1

Внески та виклики недержавних акторів у громадській культурній дипломатії

Недержавний актор	Внески	Виклики
НУО	Пропаганда, збереження культурної спадщини	Обмежені ресурси, різні пріоритети
Навчальні заклади	Академічні обміни, дослідження культури	Обмеження фінансування, питання координації
Впливові особи	Широке охоплення, особисті наративи	Менше контролю над послідовністю повідомлень

Джерело: сформовано автором за [1; 6; 12]

протидії наративам, які поширює російська пропаганда [14]. Також, попри війну та воєнний стан в Україні, в сучасних умовах пріоритетним напрямом зовнішньополітичної діяльності є її утвердження як рівноправного партнера для всіх країн світу в економічній, культурній, науково-технічній сферах, позиціонування себе на міжнародній арені засобами культури зокрема [15; 16].

Ключовими викликами у сфері громадської культурної дипломатії залишаються: необхідність кращої координації між державними та недержавними акторами; складність підтримки узгодженого обміну повідомленнями на різних платформах і учасниках; необхідність збалансувати традиційні дипломатичні цілі з новими формами культурної взаємодії.

У найближчій перспективі успішна громадська культурна дипломатія вимагатиме:

- комплексного підходу, який ефективно поєднує інструменти традиційної та цифрової дипломатії;
- розширення співпраці між державними та недержавними структурами;
- адаптивних стратегій, здатних реагувати на мінливі глобальні контексти.

Ефективна громадська культурна дипломатія в сучасну епоху спирається на інтегрований підхід, який враховує роль недержавних акторів та стратегічно управляє наративною конкуренцією. Вказані напрями дозволяють країнам будувати послідовну та впливову глобальну культурну присутність, навіть у системі, позначеній цифровою фрагментацією та інтенсивною конкуренцією риторики.

Висновки. Громадська культурна дипломатія зазнала фундаментальної трансформації від державоцентричної моделі до більш інклюзивного, децентралізованого підходу. Вказаний зсув відображає ширші зміни в глобальних комунікаціях і міжнародних відносинах, де монополія держави на міжнародний діалог поступилася місцем багатовекторній системі взаємодії. Поява цифрових платформ і соціальних медіа демократизувала сферу, уможлививши безпосередню взаємодію між різними акторами та аудиторією по всьому світу.

Роль недержавних акторів стає все більш важливою в сучасній культурній дипломатії. Недержавні громадські організації, навчальні заклади, установи

культури та окремі особи, які впливають, зараз відіграють важливу роль у формуванні міжнародних культурних наративів і сприянні міжкультурному взаєморозумінню. Вказана еволюція призвела до більш безпосередніх форм культурного обміну, вийшовши за межі традиційних дипломатичних каналів для створення прямих зв'язків між різними націями та культурами.

Історичний розвиток культурної дипломатії виявляє її адаптацію до мінливих глобальних контекстів. Від появи в XIX столітті як інструменту колоніальної конкуренції, через трансформацію в епоху холодної війни до її нинішньої форми в епоху цифрових технологій, культурна дипломатія послідовно розвивалася, щоб відповідати сучасним викликам. Період після холодної війни став свідком інтеграції економічних аспектів у стратегії культурної дипломатії, оскільки країни змагаються за ринки, інвестиції та увагу в неоліберальному глобальному порядку. Поява «громадської дипломатії 2.0» знаменує значний прогрес у тому, як країни проводять культурну дипломатію. Інтеграція соціальних мереж, блогів і мобільних додатків створила нові можливості для взаємодії, водночас представляючи проблеми у підтримці послідовності повідомлень і управлінні наративною конкуренцією в цифровому просторі.

Розвиток громадської дипломатії в Україні демонструє ефективну адаптацію своїх культурних дипломатичних стратегій у відповідь на зовнішні виклики. Трансформація від реактивної позиції до проактивного стратегічного позиціонування демонструє потенціал для швидкої еволюції культурних дипломатичних підходів, навіть за складних обставин.

Майбутнє громадської культурної дипломатії полягає в її здатності використовувати силу як інституційних меж, так і громадських ініціатив, створюючи синергію між державними та недержавними акторами, адаптуючись до цифрової сфери, яка постійно розвивається. Оскільки країни продовжують змагатися за вплив на глобальній арені, культурна дипломатія залишається ключовим інструментом для сприяння міжнародному взаєморозумінню, просуванню національних інтересів і розбудові значущих міжкультурних зв'язків у світі.

Список використаних джерел:

1. Ezeogu, U. A. Cultural Diplomacy as a Dimension of Geopolitics. Handbook of Research on Connecting Philosophy, Media, and Development in Developing Countries IGI Global. 2022. P. 42–49.
2. Zanella C. K., Neves E. J., Silva L. R. D. Cultural Diplomacy and Soft Power: critical analysis and methodological application. Revista Brasileira de Política Internacional. 2024. №67 (1). P. e012.
3. Nowsher M. Cultural Diplomacy – Transcending Borders and Appealing to the Masses. 2023. URL: https://www.researchgate.net/publication/369023891_Cultural_Diplomacy_-_Transcending_Borders_and_Appealing_to_the_Masses.
4. Pamment J. Articulating influence: Toward a research agenda for interpreting the evaluation of soft power, public diplomacy and nation brands. *Public Relations Review*. 2014. № 40(1). P. 50–59.
5. Saliu H. The Evolution of the Concept of Public Diplomacy from the Perspective of Communication Stakeholders. *Medijska istraživanja: znanstveno-stručni časopis za novinarstvo i medije*. 2020. № 26(1). P. 69–86.
6. Clarke D. Cultural Diplomacy. Oxford Research Encyclopedia of International Studies. 2020. DOI: <https://doi.org/10.1093/acrefore/9780190846626.013.543>
7. Поплавська М. В. Культурна дипломатія: трансформація дефініції поняття в контексті еволюції світової спільноти (1930-ті – початок 2020-х рр.). *Культура і сучасність : альманах*. 2022. № 2. С. 30–35.

8. Sow T. M. The Soft Power & Diplomatie Culturelle: culture totale vs culture globale. Tobelem, Jean-Michel. Collection Gestion de la culture et du secteur non lucratif. Paris : Editions de l'Harmattan, 2008. 41 p.
9. Glassman J. Public Diplomacy 2.0: A New Approach to Global Engagement. 2008. URL: <https://2001-2009.state.gov/r/us/2008/112605.htm>
10. Cull N. The Long Road to Public Diplomacy 2.0: The Internet in U.S. Public Diplomacy. 2013. URL: <https://ash.harvard.edu/files/cull.pdf>
11. Павлюх М. В., Кушней С. Р. Публічна дипломатія як тренд у сучасних політичних відносинах: процеси трансформації. *Політичне життя*. 2023. № 4. С. 122–127.
12. Kwachuh T. P. Non-State Actors and their Role in Public and Cultural Diplomacy in Africa: The Case of 'Ghetto Kids' from Kampala-Uganda. 2023. DOI: <http://dx.doi.org/10.2139/ssrn.4469780>
13. Scheda O., Smolianiuk V. Current challenges of Ukraine's public diplomacy. *Збірник наукових праць АООС*. 2020. С. 47–48. DOI: <https://doi.org/10.36074/11.12.2020.v5.15>
14. Дубовик Н. А., Шило О. В. Культурна дипломатія як інструмент міжнародної комунікації України. *Молодий вчений*. 2023. № 4 (116). С. 72–76.
15. Стасевська О. А., Маланчук І. І. Культурна дипломатія: симбіоз культурного та правового потенціалу. *Право та інновації*. 2021. № 1 (33). С. 89–95.
16. Драч В. В. Культурна дипломатія в умовах глобального розвитку суспільств. *Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв : наук. журнал*. 2024. № 2. С. 33–38.

References:

1. Ezeogu, U. A. (2022). Cultural Diplomacy as a Dimension of Geopolitics. *Handbook of Research on Connecting Philosophy, Media, and Development in Developing Countries* IGI Global. P. 42–49.
2. Zanella, C. K., Neves, E. J., & Silva, L. R. D. (2024). Cultural Diplomacy and Soft Power: critical analysis and methodological application. *Revista Brasileira de Política Internacional*, 67 (1), e012.
3. Nowsher, M. (2023). Cultural Diplomacy –Transcending Borders and Appealing to the Masses. Available at: https://www.researchgate.net/publication/369023891_Cultural_Diplomacy_-_Transcending_Borders_and_Appealing_to_the_Masses
4. Pamment, J. (2014). Articulating influence: Toward a research agenda for interpreting the evaluation of soft power, public diplomacy and nation brands. *Public Relations Review*, 40 (1), 50–59.
5. Saliu, H. (2020). The Evolution of the Concept of Public Diplomacy from the Perspective of Communication Stakeholders. *Medijska istraživanja: znanstveno-stručni časopis za novinarstvo i medije*, 26 (1), 69–86.
6. Clarke, D. (2020). Cultural Diplomacy. *Oxford Research Encyclopedia of International Studies*. DOI: <https://doi.org/10.1093/acrefore/9780190846626.013.543>
7. Poplavska, M. V. (2022). Kul'turna dyplomatiya: transformatsiya definitsiyi ponyattya v konteksti evolyutsiyi svitovoyi spil'noty (1930-ti – pochatok 2020-kh rr.) [Cultural diplomacy: Transformation of the concept definition in the context of world community evolution (1930s – early 2020s)]. *Culture and Contemporaneity: Almanac*, 2, 30–35. [in Ukrainian]
8. Sow, T. M. (2008). The Soft Power & Diplomatie Culturelle: culture totale vs culture globale. Tobelem, Jean-Michel. Collection Gestion de la culture et du secteur non lucratif. Paris : Editions de l'Harmattan.
9. Glassman, J. (2008). Public Diplomacy 2.0: A New Approach to Global Engagement. Available at: <https://2001-2009.state.gov/r/us/2008/112605.htm>
10. Cull, N. (2013). The Long Road to Public Diplomacy 2.0: The Internet in U.S. Public Diplomacy. Available at: <https://ash.harvard.edu/files/cull.pdf>
11. Pavliukh, M. V., & Kushnei, S. R. (2023). Publichna dyplomatiya yak trend u suchasnykh politychnykh vidnosynakh: protsesy transformatsiyi [Public diplomacy as a trend in modern political relations: Transformation processes]. *Political Life*, 4, 122–127. [in Ukrainian]
12. Kwachuh, T. P. (2023). Non-State Actors and their Role in Public and Cultural Diplomacy in Africa: The Case of 'Ghetto Kids' from Kampala-Uganda. DOI: <http://dx.doi.org/10.2139/ssrn.4469780>
13. Scheda, O., & Smolianiuk, V. (2020). Current challenges of Ukraine's public diplomacy. *Collection of Scientific Works АООС*, 47–48. DOI: <https://doi.org/10.36074/11.12.2020.v5.15>
14. Dubovyk, N. A., & Shylo, O. V. (2023). Kul'turna dyplomatiya yak instrument mizhnarodnoyi komunikatsiyi Ukrayiny [Cultural diplomacy as a tool of international communication of Ukraine]. *Young Scientist*, 4 (116), 72–76. [in Ukrainian]
15. Stasevska, O. A., & Malanchuk, I. I. (2021). Kul'turna dyplomatiya: symbioz kul'turnoho ta pravovoho potentsialu [Cultural diplomacy: Symbiosis of cultural and legal potential]. *Law and Innovation*, 1 (33), 89–95. [in Ukrainian]
16. Drach, V. V. (2024). Kul'turna dyplomatiya v umovakh hlobal'noho rozvytku suspil'stv [Cultural diplomacy in the context of global development of societies]. *National Academy of Culture and Arts Management Herald*, 2, 33–38. [in Ukrainian]

CONCEPTUALIZATION OF PUBLIC CULTURAL DIPLOMACY: EVOLUTION AND CHALLENGES IN A CONTEMPORARY GLOBAL CONTEXT

Summary. The article examines the processes of evolution and contemporary challenges of public cultural diplomacy in a global context, analyzing its transformation. It examines how digital platforms and social media have democratized cultural diplomacy, enabling direct interaction between different actors and audiences around the world, bypassing traditional diplomatic channels. The study uses a comprehensive analysis of historical development and contemporary trends in cultural diplomacy, emphasizing its adaptation to changing global contexts. From its emergence as an instrument of colonial competition through its transformation in the Cold War era to its modern digital form, cultural diplomacy has consistently evolved to meet contemporary challenges. The study emphasizes the growing importance of non-state actors in contemporary cultural diplomacy. Non-governmental organizations, educational institutions, and cultural institutions play a crucial role in shaping international cultural narratives and promoting intercultural understanding. The evolution has led to more direct forms of cultural exchange that go beyond traditional diplomatic channels to create direct connections between different nations and cultures. The emergence of “public diplomacy 2.0” marks significant progress in the implementation of cultural diplomacy by countries. The example of Ukraine will demonstrate the effective adaptation of its cultural diplomatic strategies in response to external challenges. The transformation from a reactive to a proactive strategic stance illustrates the potential for rapid evolution of cultural diplomatic approaches, even in difficult circumstances. The future of public cultural diplomacy lies in its ability to exploit synergies between state and non-state actors. As countries continue to compete for influence on the global stage, cultural diplomacy remains a key tool for promoting international understanding, advancing national interests, and building intercultural connections in the world.

Keywords: cultural diplomacy, public diplomacy, evolution, national interests, challenges, non-state actors, global context.